

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *(o. m. i.)*

Cím: *Budapest: a jótékony-ság városa*

Forrás: *Szépi Ujság*

Bsn.

(Hely)

1938 XI. 23

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

362.191.1

Hely

Idő

"1938"

Személy

BUDAPEST: A JÓTÉKONYSÁG VÁROSA

Meleg beszámoló arról, hogyan dolgozik a „Magyar a magyarért”-mozgalom főhadiszállása

— A 8 Órai Ujság tudósítása —

Baross-utca 15. A Vörös Kereszt székháza, hatalmas, vöröstéglás ház, a „Magyar a magyarért” akció egyik főhadiszállása.

Az a sokezer hölgy, aki fáradhatatlan munkával, lelkesedéssel és igaz magyar érzéssel heteken át rőtta az utcát, kopogtatott ajtóról-ajtóra, itt, ebben a Baross-utcai jótékony-sági házban adta le gyűjtő-ívét és jelentését, hogy az ő körzetében miképpen folyt le a gyűjtés.

Budapest szíve — levélbe zárva

Két nagy terem. A falak mentén asztalok, az asztalokon ezer és ezer gyűjtőív. Mindegyik gyűjtőív mellett egy külön le-

vél. Ezek a levelek visszatükrözik Budapest jótékony-ságát. Mennyi követésméltó példa, mennyi megértés, mennyi kedves gondolat és mennyi jószívűség rejteződik ezekben a kísérőlevelekben!

„A Szentkirályi-utcában gyűjtöttem”, — írja az egyik hölgy, — „s ott történt meg, hogy egy lakásban az adakozónak csak 48 fillérje volt és az engem kísérő házimestertől kért kölcsön két fillért, hogy legalább 50 fillért adhasson.”

Egy másik levélből:

— Megható volt, amikor egy félkarú százszázalékos hadirokkantat kerestem fel, aki jelenleg ágyban fekvő beteg. Reszkető kézzel vette elő párnája alól a kis pénztárcáját és meghatott arccal adta át adományát. „Most nem tudok tenni a hazáért a csonka karommal, legalább ezzel a néhány fillérrel akarom szolgálni a közt” mordotta.

Kockacukor, házinyul, ágy, arany, libatoll...

A gyűjtőívek rendezgetése közben a hölgyek sok kedves esetet mesélnek el. Itt van például az egyik budai elemi-iskola növendékeinek akciója. Az apróságok elhatározták, hogy ők is meg akarják mutatni, hogy tudnak lemondani és ők is juttatnak valamit a felvidékieknek. Két napon keresztül mindegyik gyerek a reggeli kávéjához kapott cukrot ellette és összegyűjtötte. Így 46 kiló cukor gyűlt össze, amit az iskola igazgatója juttatott el a gyűjtés vezetőségéhez.

De rengeteg más, természetbeni dolgot is ajánlanak fel. Csak néhány példát vegyünk ki: *egy díősaágy, negyven darab tenyész házinyul, egy lehen, a főméltóságú Kormányzó Ur arcképe, két darab húszkoronás arany, öt kiló libatoll, 25 kalaptomp, több hordó bor, nagymennyiségű gabona, tüzelő, ebédjelajánlatok a Pesten tanuló felvidéki fiatalság számára.*

Mialatt folyik a munka, a postás táviratot hoz a „Magyar a magyarért” akció címére. Vidéki földbirtokos küldi:

„HORDOT KEEREK BORT MAAS-KEEP KUELDENI NEM TUDOM.”

„Szent dolog ez, kérem!...”

— „Megható volt” — mint egy másik levélben olvassuk, — „amikor az egyik háztartási alkalmazott nagy szégyenkezve és pirulva kezembe nyomta kis ajándé-

kát. Mint minden adakozónak, őneki is adtam egy felvidéki bélyeget, amit az ajtókra szoktunk kiragasztani. Örömkönnyes szemmel hajolt oda hozzám és sugta a fülembe: *Szent dolog ez, kérem, az imakönyvemben fogom őrizni.*”

Egy másik levél tanúsága szerint a magdolnavárosi szegények áldozatkészsége és megértése példa lehet mindenki számára. Olyanok, akik közsegélyből élnek és bizony sokszor a mindennapi kenyereünk is hiányzik, a maguk húszfilléres, harmincfilléres adományát, ha másképp nem ment, összekoldulták.

Az egyik gyűjtőív mellett kis csomag fekszik, amelybe egy erdőlyi magyar flúcska küldött bélyegeket azzal, hogy biztosan örülnek majd ennek is a felvidéki magyar gyerekek.

A jótékony-ság forgataga a központban

A Vörös Kereszt Egyesület székházában csak a gyűjtőíveknek a feldolgozása folyik. A „Magyar a magyarért” mozgalom szellemi irányítása és központja tulajdonképpen a miniszterelnökségi könyvtárban van. Nincs az az áruház, amelyben olyan óriási forgalom lenne, mint itt, ebben a két irodahelyiségben. A telefon szünet nélkül eseng, az írógépek megállás nélkül kattognak, az emberek egymásnak adják a kilincset. Így megy ez kora reggeltől késő estig. Ide futnak be az összes jelentések a felvidéki szociális munkás-

ságról, innen indulnak ki a „misszióshölgyek“, itt osztják be, hogy melyik vidék mit kap és mennyit és itt végzik azt az óriási adminisztrációt, amelyet az egész mozgalom megkíván.

Ötletek

A legfantasztikusabb és legeredetibb ötletekkel és indítványokkal keresik fel nap, mint nap a központi irodát. Dramatírók felajánlják szerzői tiszteletdíjuk felét, ha az akció előadhatja műüket. Bekérkezett művészek felajánlják közreműködésüket a Felvidékért rendezendő műsoros esten. Megint mások vállalják, hogy a „misszióshölgyeket“ autóikon szállítják a Felvidékre.

Álljon az ötletek közül is néhány itten, amelyek szintén az óriási érdeklődésnek a tanujelei. Valaki azt ajánlotta, hogy minden rádióelőfizető a havi 2 pengő 40-en kívül három hónapon keresztül a számlához fizessen még egy pengőt. Valaki a svédországi példára hivatkozva azt ajánlotta, hogy minden doboz gyufának a hátsó lapjára ragasszanak egy egyfilléres bélyeget. Az egyik biztosítótársaság azzal állt elő, hogy borítéktároló bélyegeket bocsássonak ki 1 és 2 filléres névértékben és ezekből a biztosítóvállalat azonnal megrendel harmincezer darabot.

De nemesak ötletekkel keresik fel a mozgalom vezetőségét, hanem nagyon sok kedves figyelemmel. Egy külföldre került magyar ember, aki a rimaszombati gimnáziumba járt annakidején, kéri a vezetőséget, tegyék neki lehetővé, hogy volt gimnáziumának egyik törekvő növendékét négy éven keresztül ruhákkal elláthassa és már most karácsonykor is meg akar emlékezni arról a rimaszombati ma-

gyar fiúról, aki most már büszkén, emelt fővel vallhatja magát magyárnak.

A meghallgatott imádság

Befejezésül álljon itt egy levél, amelyet a mai posta hozott egy budapesti kislány címére. Ez a levél már válasz. Válasz azoknak a leveleknek egyikére, melyet a práteruteai elemiiskola tanulói írtak a felvidéki pajtásaiknak.

„Édes Magyar Testvérünk!

Mi, a szódói községi elemiiskola magyar tanulói nagyon megörültünk, amikor kedves leveledet olvastuk. Örömmünkben sírtunk. Mindig imádoztunk, hogy

a jó Isten hallgassa meg könyörgésünket s szabadítson fel az erőszakos csehszlovák járom alól. S ime imádságunk szava beteljesedett. Most már fogadjátok be a szerető testvéri szívetekbe a szódói elemiiskola magyar tanulóit.

Köszönjük szíves figyelmeteket s szeretnénk, ha legalább hónaponként váltogatnánk egymással leveleket, melyben ki-panaszkozhatnánk magunkat. Egy boldogabb és szebb magyar jövő kiépítésében mi is munkát akarunk vállalni.

Hazafias szeretettel a szódói elemiiskolások nevében: Varga Mária V. o. tanuló.”

(o. m. i.)